

„Omul este creat pentru infinit!”

„Credința nu se impune, ci se propune fără temeri și fără limite, încrezându-se numai în Isus”. Din totdeauna **Cristos a fost Cel care s-a oferit, dar care a lăsat libertatea să fie ales sau refuzat.**

Astăzi, ca și în timpul vieții Sale, există două direcții în care oamenii se pot orienta în drumul credinței lor. Unii spun: „Greu este cuvântul acesta” și nu mai străbat cărările vieții alături de El. Alții, în schimb, spun: „La cine să mergem, Doamne? Tu ai cuvintele vieții veșnice!” (In 6,68). Și astăzi sunt oameni care recunosc că ceea ce spune Isus este „duh și viață” și îl urmează. Altoră însă cuvintele lui Isus li se par grele și caută în altă parte mângâieri surogat.

Înțelepciunea își face auzit glasul în piețe, adică îi avertizează pe cei care umblă pe calea largă ce conduce la moarte, pentru a-i chema la convertire pe cei care merg pe ea. Ea strigă: „Patruzeci de ani m-a dezgustat neamul acesta și de aceea, am zis: **Este un popor cu inima rățăcită!**” (Ps 94,10). Un alt psalm spune: „Domnul a vorbit o singură dată (Ps 61,12). O singură dată în sensul că El vorbește mereu, vorbirea sa este una continuă, fără sfârșit. El îi invită mereu pe păcătoși să intre în ei înșiși, îi mustră din cauza rățăcirii inimii, pentru că acolo este locuința Sa și locul în care El vorbește.

Și nouă ni se cere să intrăm în noi înșine, să ne examinăm inima, locuința lui Cristos, să ne comportăm cu înțelepciune, dar să nu cădem în ispita de a ne pune încrederea doar în noi. Ar însemna să fie pe un fundament prea slab! **Noi avem nevoie să simțim prezența lui Dumnezeu, să-l vedem pe Cristos, să putem vorbi cu El. Și acest lucru este posibil prin intermediul sacramentelor și prin slujirea celor nevoiași.**

„Omul este creat pentru ceea ce este mare, pentru infinit!”. Să nu ne lăsăm influențați de contextul nostru cultural în care există numeroase tentații ce încearcă să îndepărteze lumea de Dumnezeu, dorind să creeze un «paradis» fără El. **„Experiența învață că lumea fără Dumnezeu devine un iad, unde prevalează egoismul, dezbinările în familii, ura între persoane și între popoare, lipsa de iubire, de bucurie și de speranță”.**

Doar dacă oamenii trăiesc credința și primesc prezența lui Dumnezeu se poate construi o civilizație a iubirii. Însă contextul actual face ca trăirea credinței să fie dificilă, ceea ce ne amintește de Crucea lui Cristos, expresia cea mai mare a iubirii lui Dumnezeu față de om. „Crucea lui Isus este semn al iubirii lui Dumnezeu, izvor de viață nouă. În afara lui Cristos mort și înviat nu există mântuire! Numai El poate să elibereze lumea de rău și să facă să crească împărăția dreptății, a păcii și a iubirii la care aspirăm cu toții”.

Să aspirăm către această împărăție; să ne străduim să fim artizanii ei!

Dumnezeu are răspuns la toate problemele noastre

Când spui: „Nu pot să rezolv problemele...”

Dumnezeu îți spune: „**Eu îți călăuzesc pașii**” (Prov 3,5-6).

Când spui: „Este imposibil...”

Dumnezeu îți spune: „**La Dumnezeu totul este cu putință**” (Lc 18,27).

Când spui: „Mă simt singur...”

Dumnezeu îți spune: „**Nu te voi mai lăsa, nici nu te voi abandona**” (Evrei 13:5).

Când spui: „Nu pot să fac asta...”

Dumnezeu îți spune: „**Toate le poți face**” (Filipeni 4,13)

Când spui: „Nu merit iertarea...”

Dumnezeu îți spune: „**El este fidel și drept ca să ne ierte păcatele**” (1In 1,9).

Când spui: „Mi-e teamă...”

Dumnezeu îți spune: „**Nu te teme, căci eu sunt cu tine**” (Isaia 41,10).

Când spui: „Sunt foarte obosit...”

Dumnezeu îți spune: „**Eu îți voi da odihnă**” (Mt 11,28-30).

Când spui: „Nimeni nu mă iubește cu adevărat...”

Dumnezeu îți spune: „**Să vă iubiți unii pe alții, așa cum eu v-am iubit**” (In 13,34).

Când spui: „Nu știu cum să merg mai departe...”

Dumnezeu îți spune: „**Îți voi arăta cărarea**” (Psalm 32,8).

Când spui: „Cine mă va conduce la Tine, Doamne...?”

Dumnezeu îți spune: „**Unul singur este mijlocitor între Dumnezeu și oameni: omul Cristos Isus**” (1Tim 2,5).

Omul modern

Un om se rătăci în deșert și nu mai avea la el nicio provizie. Deodată zări înaintea sa niște palmieri. Se auzea chiar și susurul apei. Dar el se gândi: „Nu cred. E doar o nălucire. Aici nu poate fi nimic”. Descurajat și pe jumătate sărit din minți se prăbuși la pământ. Puțin timp după aceea trecură pe acolo doi beduini și-l găsiră mort: „Poți să înțelegi una ca asta?”, spuse unul către celălalt. „Atât de aproape de apă! Și smochinele îi cresc aproape în gură! Cum a fost posibil așa ceva?”. Celălalt îi răspunde: „Cu siguranță acesta era un om modern!”.

Cateheza este un stâlp al Bisericii, de aceea este necesară pentru cei mici și pentru cei mari

„Foarte de timpuriu s-a numit cateheză (din gr. *katéchesis*, învățătură transmisă oral) ansamblul eforturilor întreprinse în Biserică pentru a face ucenici, pentru a-i ajuta pe oameni să creadă că Isus este Fiul lui Dumnezeu, ca prin credință să aibă viață în numele lui, pentru a-i educa și a-i instrui în această viață și a zidi astfel Trupul lui Cristos” (CBC 4).

„Cateheza este o educare a credinței copiilor, tinerilor și adulților care cuprinde în mod deosebit o învățătură a credinței creștine, dată în general în mod organic și sistematic, cu scopul de a-i iniția în plinătatea vieții creștine” (CT, 18).

Un document intitulat ***Biserica în Europa*** al Sfântului Părinte Ioan Paul al II-lea conține o analiză dureroasă și lucidă a derivei multora dintre credincioșii acestor vremuri: „Adesea, chiar elementele și noțiunile fundamentale ale credinței nu mai sunt cunoscute. Mulți botezați trăiesc ca și cum Cristos nu ar exista: sunt repetate gesturile și semnele de credință, mai ales prin practicile de cult, dar lor nu le corespunde o adevărată acceptare a conținutului credinței și o adeziune la persoana lui Isus. Marile certitudini ale credinței au fost înlocuite de către mulți cu un sentiment religios vag și mai puțin angajator (...) Marile valori care au inspirat mult cultura europeană au fost separate de evanghelie, pierzându-și astfel sufletul cel mai adânc și lăsând loc multor devieri” (art. 47).

Este grăitor episodul din Evanghelie, când Isus își alege apostolii. În total erau 12, deci și Iuda, cel care mai apoi l-a trădat. Și el a fost ales, dar nu l-a mai urmat pe Isus până la capăt.

Prin Botez, și noi am fost aleși de Isus. Dar îl urmăm în fiecare zi sau facem asemenea lui Iuda?

La întrebarea firească: Ce trebuie făcut?, răspunsul este acesta: e necesară educația, formarea continuă a credincioșilor mici și mari prin cateheze capabile să le ofere Adevărul conducându-i la sfințenie.

Pentru aceasta nu este suficientă doar implicarea preotului; astăzi, mai mult ca niciodată, este nevoie de cateheți (laici), plini de bucurie, dedicați, cu o fervoare reînnoită, care să ajute, care să facă prezent acel stil al Bisericii misionare care este conștientă de slăbiciuni – proprii și ale altora – și de aceea merge în întâmpinare, ascultă, învață, îmbrățișează și sprijină.

Odată cu începerea noului an școlar vom relua și orele de cateheză, care se vor desfășura astfel:

sâmbăta, de la ora 11, cateheza cu copiii;

sâmbăta, de la ora 13, cateheza cu tinerii.

Educația intelectuală este deosebit de importantă pentru formarea și devenirea oricărei persoane, dar educația religioasă trebuie să primeze. Doar ea este aceea care ne conduce la viața veșnică!

De aceea vă invit să acordați atenție în primul rând educației religioase și să nu priviți întâlnirile catehetice și trăirea vieții de credință ca pe o pierdere de timp sau o piedică în realizarea programului de week-end.

Din luna octombrie vrem să începem pregătirea cu copiii care vor primi Prima Sfântă Împărtășanie în anul 2011. Sunt așteptați copiii care încep clasa a II-a și cei mai mari care nu au primit acest sacrament.

Programul religios al parohiei noastre

Sfintele Liturghii:

în fiecare zi, la ora 18⁰⁰

marțea și în sărbători, la orele 8⁰⁰ și 18⁰⁰

duminica, la orele 8⁰⁰, 11⁰⁰ și 18⁰⁰

Sfântul Rozariu:

în fiecare seară, la ora 17²⁵

duminica, la ora 10²⁵

Laudele (în comun): marțea, la ora 7³⁰

Vesperele (în comun): duminica, la ora 17⁰⁰

Adorație în fața Preasfântului Sacrament:

joia, după Liturghia de seară;

în fiecare primă vineri din lună, după Liturghia de seară;

în fiecare duminică, între orele 16⁰⁰-17⁴⁵, pentru ispășirea și repararea ofenselor aduse Bunului Dumnezeu.

Cateheza cu adulții:

în fiecare primă vineri din lună, după Liturghia de seară.